

er Benaadningsretten, der bestandigt er traadt imellem, eller hvilkenomhelst anden Grund, der har været dertil, saa er dette efter min Mening dog virkelig ikke Noget, man kan anføre til Støtte for, at den fastsatte Straf har været for haard. Dersom Straffen var bleven ereqveret, vilde maaskee mange meget sørgelige Begivenheder være forebyggede. Den høitagtede Minister yttrede, at Dueller forekomme sjeldnere og sjeldnere, men dette synes mig netop at være et Argument til Fordeel for, hvad jeg tilligemed andre ærede Rigsdagsmænd har foreslaaet, at hele Capitlet skal udgaae. Det, at Dueller forekomme sjeldnere og sjeldnere, synes tillige at staae i Modstrid med, hvad der staaer i Lovudfastets Motiver om, at det er af Hensyn til den almindelige Opinion, man har fastsat disse Straffe. Naar Dueller forekomme sjeldnere og sjeldnere, saa ligger deri ganske naturligt, at den almindelige Opinion ikke er derfor. Dog meente den høitærede Minister, at det var nødvendigt at have saadanne Forskrifter om Duel, alene paa Grund af Berørelsen med de Militaire; men jeg skal dertil bemærke, at, er der Noget, der synes mig at skulle afholde Militairet fra at søge Afgjørelser af denne Art, saa maa det være haarde Bestemmelser, foreskrevne i Loven, og ikke milde Bestemmelser; thi, da de Civile altid kunne have Loven at støtte sig paa, synes det mig at maatte være affrækkende for de Militaire at søge at vælte sig ind paa dem. Hønd Secundanterne angaaer, da har jeg allerede forrige Gang udtalt min Mening derom. Den høitærede Minister yttrede, at de ere en Slags Medskyldige; men jeg gaaer et Skridt videre og siger, at naar der ingen Secundanter kan findes, der jo dog ere uberørte af Lidensskaben, naar de To, hvem Sagen angik, skulde være ene om at afgjøre den, naar der Ingen kunde findes, som gik ind paa deres Anstuelser, naar der Ingen — jeg havde nær sagt Uvedkommende — fandtes, som hjalp dem til at udføre det, der udgjør Indbegrebet af Secundantens Virksomhed, kunde der ingen Duel

finde Sted, men i det Høieste en Rencontre, og dette Tilfælde vil jo snarere falde ind under den almindelige Straffelov. Jeg har ikke tilladt mig, og jeg seer, at det heller ikke er skeet fra andre Medlemmers Side, at stille Endringsforslag, hvad jeg meget kunde have ønsket, om, at Ordet „Duel“ omblyttes med „Tvekamp“. Jeg seer jo rigtignok i Motiverne anført, at Ordet „Duel“ skal være et mere technisk Udtryk, men jeg tør nok sige, at Enhver, der taler Dansk, veed, hvad Tvekamp er, og at det accurat er det Samme som Duel. Men der er vel intet Haab om at sætte et saadant Forslag igjennem, og jeg glæder mig derfor forsaavidt over, at jeg ikke har stillet Forslaget, da det har viist sig, at man ikke vil omblytte urigtige Ord med rigtige, idet man ikke har villet sætte istedetfor „Complot“ det aldeles eensbetydende „Sammenrottelse“, ikke istedetfor „Anstifter“ har villet sætte det gode danske Ord „Ophavsmand“. Som Følge deraf kunde jeg tænke mig, at det ligesaa lidt kunde lykkes at sætte et Forslag om at omblytte „Duel“ med „Tvekamp“ igjennem. Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) yttrede blandt Andet, at, da Anvendelsen af de ældre Duellove ikke havde fundet Sted, var det et Beviis paa, at Retsbegrebet var derimod. Jeg veed ikke, hvilket Retsbegreb dette skulde være, det maatte da være de Loværbes Retsbegreb; men jeg vil dog bemærke derom, at om end disse Bestemmelser ikke ere blevne anvendte, efterat de ere forældede, maa der dog have været en Tid, da Retsbevidstheden stemte dermed, nemlig da de bleve Lov. Jeg kjenner rigtignok ikke noget Exempel paa, at de ere blevne anvendte, saa at i min Tid har forsaavidt Retsbegrebet ikke været overensstemmende med Loven. Det ærede Medlem siger, at den, der dræber i Duel, udsætter sit eget Liv. Sa, det er rigtigt; men man maa lægge Mærke til, at den Ene er Angriber, og den Anden anvender Nødværgeretten. Desuden skal jeg gjøre opmærksom paa, hvad den høitærede Minister har sagt, at Duel undertiden er vanskelig